

cineva

Paparuz

cineva mă așteaptă la capătul drumului
sapă o gaură pentru mine în cer

uneori cu mâinile sângerânde
se oprește în rugă

iertarea e o stâncă crescută din piept

pășesc pe întrebări ascuțite
tălpile mele sunt un strigăt fără ecou

trecutul în urma mea
e o statuie de sare
dacă aş putea plânge s-ar topi

noaptea câte un înger albastru
sapă cu aripile lângă mâinile încă
sângerânde

mai repede
mai repede
parcă raiul ar avea rezervare
la ultimul avion din această veşnicie

mie nu-mi spune nimeni nimic
zilele însă parcă sunt tot mai subțiri

merg
cu fiecare pas liniştea mă cuprinde
nu mai întreb şi nu mă mai mir
toate sunt exact cum trebuie să fie

iubita îmi cântă un cântec de leagăn
fiul meu are rădăcinile
chiar în inima mea
cineva sapă
sapă lumina

ştiu cine e
dar încă nu sunt pregătit
să -mi îmbrăţişez mama

sunt propriul meu miracol